

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Yeni Anayasa din ile politikayı birbirinden ayırdı. — Gazeteler —

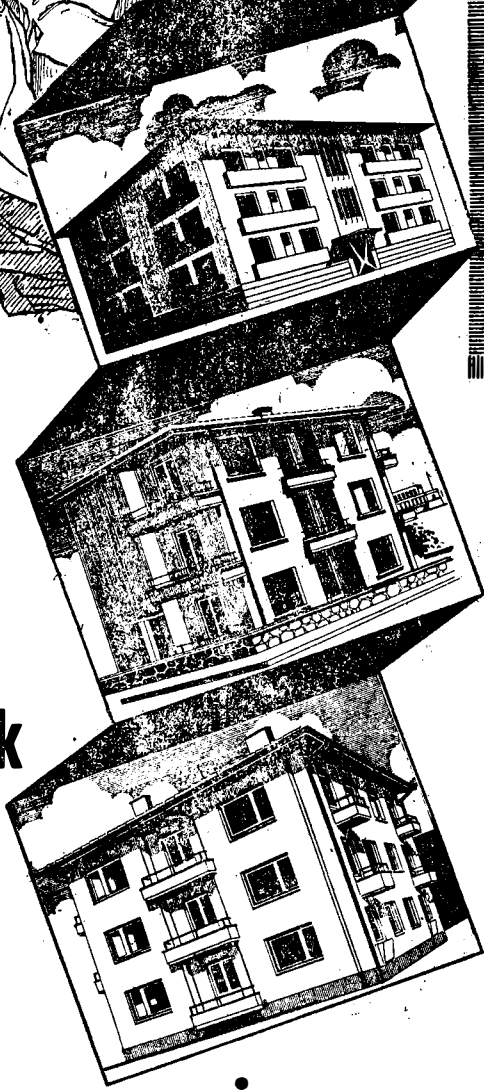
Politikacı — Pekii, gelecek seçimlerde ben ne kılığa gireceğim ?..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2 Ay Ara ile
2 Büyük Çekilişte

3 Aileye
devamlı
refah
sağlayacak
3 değerli
ikramiye

30 ARALIKTA 1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ BİR APARTMANIN
TAMAMI

Ankara'da, Kavaklıdere'de bulunan bu değerli apartman, talihlisine sağlam ve emîn bir gelir sağlayacak çok iyi bir mülktür.

30 ARALIKTA 1 TALİHLİYE
3 DAİRELİ BİR APARTMANIN
TAMAMI

Ankara'da, Bahçelievler'de bulunan bu güzel apartman, talihlisine 1000 liranın üstünde aylık kira sağlayacak sağlam bir mülktür.

7 MARTTA 1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ BİR APARTMANIN
TAMAMI

Ankara'da, Çankaya'da bulunan bu muhteşem apartman, talihlisine yüksek bir gelir ve rahat bir hayat sağlayacak fevkalâde bir mülktür.

AYRICA 30 ARALIKTA:

26 APARTMAN DAİRESİ

4 ADET 100.000 TL.
4 ADET 50.000 TL.
VE 9490 TALİHLİYE
1.000.000 LİRA

AYRICA 7 MARTTA:

14 APARTMAN DAİRESİ

2 ADET 100.000 TL.
VE 7450 TALİHLİYE
1.000.000 LİRA

Fevkalâde senesonu keşidesine katılmak için, 31 Ekim akşamına kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

Yeni yılın ilk zengin çekilişine katılmak için 5 Ocak tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasında toplamaya devam ediniz.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

ÇARŞAFLI FAHİŞE

M EĞER Yüksek Adalet Divanı Başsavcısının büyük bir suçu varmı? 1954 seçimlerinde, milletvekili olmak için, kendi doğum bölgesinde D. P. yoklamasına girmek!

Bunu kim söylüyor bilir misiniz?.. Hayrettin Erkmen!..

Sanık sandalyesinden savcı koltuğuna tırmanan bu suçlandırma üstünde, biraz durmalı, biraz konuşmalıyız.

Önce, şu 1954 yılını düşünelim: Bu, Demokrat Partinin seçimleri, 1950 yi de aşan bir çoğunlukla kazandığı tarihtir. Demek dört yıllık iktidar denemesinden sonra, vatandaş çoğunluğunun sevgisi artmış, güveni çoğalmış ona karşı... Öyleyse millet çoğunluğunu oylarını toplayan bir partinin adayı olmak niçin suç sayılsın?..

Sonraaa... Demokrat Parti neydi?... Kadrosunu daima öveceğimiz seçkin değerlerin zenginleştiği bir politika topluluğu değil mi?

İşte tam batılı bir politikacı: Profesör Nihat Reşat Belger... İşte romantik hürriyet aşığı: Fevzi Lâtfi Karaosmanoğlu... İşte Ekrem Alican, işte Raif Aybar, işte Enver Güreli, işte on beş yıllık demokrasinin yalnız kahırını çekmiş sayısız gençler... Bunların hepsi, hepsi, hepsi ilk Demokratlarımız değil midir?... Han gisini eski inançlarından suçlandırabilir, eski güvenlerinden soruya çekebiliriz?..

Dahası var: Ya Demokrat Partie inanmış, güvenmiş, oy vermiş dört milyon insan ne olacak?... Bunlar da mı Hayrettin Erkmen'in suç ortakları?... Bunlar da mı Yassıada lanetlileri?..

Haydi efendim, haydii... Şimdi, D. P. yi taş a tutan ellerin hangisi Menderes'in sofrasında kadeh kaldırmamıştır?

Ralli apartmanında düşük Başbakanla gazeteciler pazarlığı 1954 den kaç yıl sonradır, biliyor musunuz?.. Tam altı!

Doğrusunu söyleyeyim: Ben bunu bile ayıplamam! Kâğıdı, mürekkebi, çinkosu, matrisi ve bütün hürriyetleri iktidar pençesine düşmüş bir basın, alabildiğine hırçın, alabildiğine dik kafalı yaşamazdı elbet.

Atatürk, Millî Mücadeleye inanmışlar için:

— İnsafsız olmalıym, dermiş, gün oldu, benim bile inancım sarsıldı!

Biz de Demokrat Partie inanmış olanlara, Demokrat Partiden adaylık istemiş olanlara, Demokrat Partie oy vermiş olanlara, cehennem dolu yobaz ağziyle ateş püskürmiyelim...

Demokrat Parti, peçe altında fındırdıyan bir çarşafli fahişeydi. Onu, Beyazıt Meydanında peçesi, Kızılay Meydanında çarşafli düşünce tanıdık!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Meşhurlarımız!

Gazetenin birinci sayfası. Uç sütun üstüne bir fotoğraf. Kırk sekiz punto, siyah, kocaman harfler: «Bir an evvel ayrılmak istiyorlar!»

Haber, İzmir'den, özel tel grafla veriliyor?..

Kimdir bu önemli kişiler?... Politikacı mı? Değil!... Sar'atçı mı? Değil!... İthalatçı mı? Değil!... İhracatçı mı? Değil!... Haaa: «Ya neci?» mi dediniz?

Futbolcu sevgili okurlarımız, futbolcu!... Karısından ayrılıyorymuş da!..

İşte günlük gazetelerimizin Yassıada'sız tek mühim haberi!

Teknik Üniversite Rektörü «Ankaradan, giderkenki kadar ümitli dönmedik.» dedi.

— Allahım seven maşallah de-
sin, sesleri...
— Bir yastıkta kocayınız, dua-
ları...

Derken bir çılgık, bir koşuşma...
Kızın annesi, heyecandan düşüp
ölüvermemiş mi?...
Misafirler, bu felâketin bütün
suçunu güveye yükliyorlar:

— Aman ne uğursuz damat-
mış!...

İşte, Sansür Şemsi Efendinin
kalemi hikâyeden bu «uğursuz
damat» ı çizmiş, çıkarmıştı...

Ne mi vardı bunda?...

Cümleleri kelime kelime, keli-
meleri harf harf inceleyen, yo-
rumlayan Şemsi Efendi, bu «u-
ğursuz damat» tan da siyasi bir
mâna, tehlikeli bir mâna çıkar-
mış, Celâl Sahir'in kulağına:

— Beyefendi oğlum, demişti,
vaziyeti siz benden daha iyi bili-
yorsunuz... Memleketin hali mâ-

Sansür ŞEMSİ EFENDİ

si Efendiye götürürdük. Onun bir
tek vazifesi vardı: Kötü düşünce-
lere, şüpheli sözlerle, bulanık yazı-
lara yer vermemek. Bu ürkek
kaygu içinde, etrafı ile ilgisini
keser, köşesine büzülür, sigara
dumanları eksik olmayan güneş-
siz, ışıksız, havasız odasında ma-
kaleleri, hikâyeleri, fıkraları, ka-
rikatür konularını okur ve kale-
minin kırmızı neşteriyile satır sa-
tır çizerdi.

Ben Abdülhamid sansürüne
yetiemedim. Derler ki, padişah
Yıldız sarayında oturduğu için,
o günün basımında gökteki yıldız
yazmak bile yasakmış. Zaten
«Kevkep», «ahter», «necim» gibi
Arapça, acemce kelimeler varken,
kalemler yıldızla tenezzül etmez-
lermiş ki!...

Ama benim hafızamda da an-
latmağa değer iki olay var: Biri,
kendi yazım, öbürü Ruşen Eşref
Ünaydın'ın bir hikâyesi üstüne...

Türkçeciler, Osmanlıcılar
kavgası epeyce hızlanmıştı. Biz,
bir kaç genç kalem, milli cephe-
de savaşıyorduk. Bir hücum ya-
zısında, onlara şu damgayı vur-
muştum: «Nâ hudâ-yı hudâ nâ-
şinasıcalar.»

Bu acaip terkip benim değildi.

Süleyman Nazif'in bir makale-
sinden almıştım. Onun uydurma-
sıydı. Mânası mı?... Yolumu şa-
şırmsı kaptan demekti galiba!

İşte ben «Yolumu şaşırmış kap-
tan» yerine bu vıcık vıcık dili kul-
lananlara bir isim aramış ve «nâ
hudâ-yı hudâ nâşinasıcalar» de-
miştim.

Provalar sansürden gelince bir
de baktım ki, Şemsi Efendinin
kalemi o satıra kan ağlatmış!

Hemen yazıyı alıp gittim:

— Şemsi Efendiciğim, dedim,
niçin çizdiniz bu satır?...

Yüzüme kaskatı baktı:

— Kimmiş bu «Nâ hudâ-yı hu-
dâ nâşinasıcalar»?...

Yirmi yaşın o delişmen öfke-
siyle ben de katılaştım:

— Kim olacak, bu uydurma
Türkçeciler!...

Sakallı yüzü kirpi kirpi güldü:

— Haydi evlâdım, haydi, sen
daha çocuksun, böyle şeyler yaz-
ma...

— Neden?... Ne kötülük var
bunda?

Eğildi, bir sır fısıldarcasına:

— Oğlum, dedi, bakarsın, bu
«nâşinasıcalar» ı «İttihatçılar», «İ-
tilâfçılar» gibi bir siyasi fırka,
bir gizli cemiyet filân sanırlar,
başın belâya girer.. Nene lâzım!.

İkincisi de bundan pek farklı
değildir: Ruşen Eşref Ünaydın
Türk Yurdu dergisine bir hikâye
yazmıştı, eski âdetlere uygun bir
düğün hikâyesi: Koltuk töreni
yapılıyor. Gelin, beyazlar giymiş,
başında taç, yüzünde tel, duvak,
damatla kolkola, dâvetliler ara-
sından geçiyorlar...

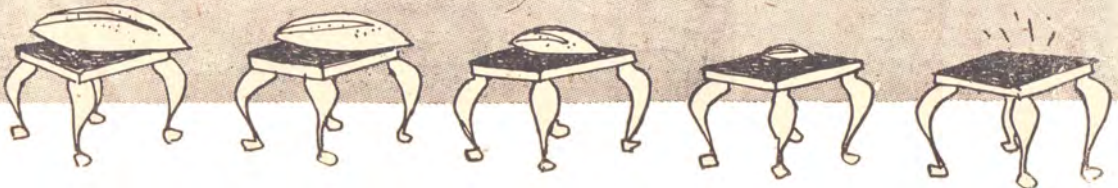
lüm... Millet'in hali malûm... Eh,
Enver Paşanın da damat olduğu
malûm... Değil mi?...

Hakkı vardı Şemsi Efendinin:
Osmanlı İmparatorluğu uğursuz
bir savaşa girmiş, cephe cephe
yıkılıyordu ve Enver Paşa da da-
mattı, hem de damat-ı hazret-i
şehriyârî!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Francanın gramaşı yine azaltılıyor. (Gazeteler)

CAFER
ZORLU

Bir varmış, bir yokmuş!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

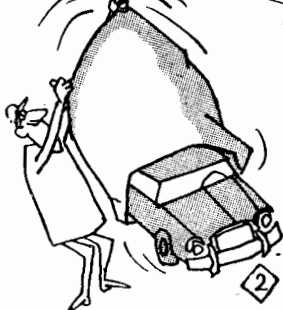
-NE YAPALIM, ESNAFIN ATTIGI KAZIKLARI YAKIYORUZ!

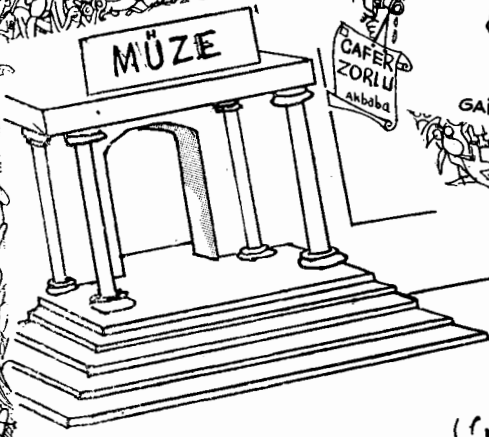
-ŞU KIBRİT KUTUSUNA KOYUYER OĞLUM!

1960 AFRIKA YILI İLÂN EDİLECEK -GAZETELER-

OTOMOBİL HIRSIZLARI TÜREDİ -GAZETELER-

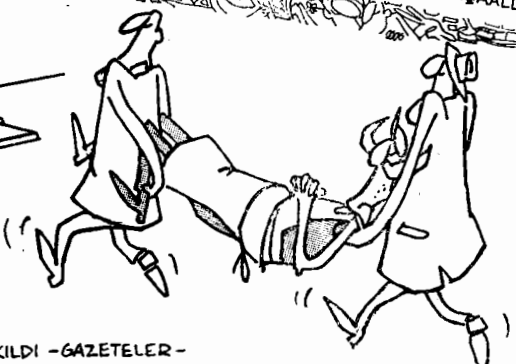
MÜZE

CAFER ZORLU
Abbaba

CEZA EVİ

GARDİYAN - BUNU SAYMAYIZ, GENE BUYURUN İNŞAALLAH!

BİR MANAVA MADALYA TAKILDI -GAZETELER-
MÜZELİK!

KIZIM DONUN NEREDE ?

OKTAY VEREL

« — GAZETELERDEN — »

«Ve savcı, elindeki krem ren-
gindeki kilotu kaldırıp gösterdi:
— «Biz devlet sırlarının saklı
bulunduğu, saklı bulunması gere-
ken Başvekâlet kâsası açınca
işte bunu bulduk!»

« — VE HAYATTAN — »

Şişli'de bir çayda :

— «Canım Fatoş'u bilmez misin?
öğünmeyi çok sever. Şimdi de gazete-
lerdeki o haberi okur okumaz,
hemen Beyoğlu'na inmiş, lüks dükkân-
larda ne kadar krem renginde
kilot varsa hepsini satın almış.»

— «Ya Mimi? O zamandanberi hiç
kilot kullanmadığını söylüyor. Hani
belki bir yerde yanlışlıkla unutur-
muş ta rezil olurmuş.»

— «Ah sevsinler! Bu sonradan
görmelere öyle kızarım ki... Daha
geçen sene benim iç çamaşırı kul-
lanmadığını öğrendiği zaman öyle
dedikodu yapıyordu ki...»

— «Sana bir şey söyleyeyim mi no-
noşum? Geçen gün haberi gazete-
lerde okuyunca hemen gardrob'u aç-
tım. Benim bu renkte bir kilotum
vardı. Aradım, aradım, yok!»

— «Ne diyorsun?»
— «Parol donör!»
— «Sen her zaman böyle şanslı-
sın zaten!»

Aksaray'da bir evde:

— «Kız Huriye! Neredesin gözü-
n kör olsun e mi?»

— «Buradayım anne, ne var?»
— «Sabahtanberi çamaşır yıka-
maktan ellerim koptu; o hâlâ ro-
man okumakla vakit geçirir.»

— «Gazete okuyorum anne...»
— «Roman, gazete, hepsi bir...»
— «Ne var, ne istiyorsun?»

— «Hani bana geçenlerde gazete-
tede bir şey okumuştun... Yassıada-
daki mahkemede bir don gösteril-
miş diye...»

Huriye kıkırdadı:
— «Evet ne olacak?»
— «Kız, senin de bir donun ek-
sik!»

— «Sahi mi?»
— «Şuna bak, yalan mı söyleyece-
ğim? Eksik işte...»

— «Yanlış saymış olmayasın?»
— «A, a, a! Üstüme iyilik sağlık.
Yanlış sayar mıyım hiç? Kız donun
nerede?»

Kız yeniden kıkırdadı:
— «Ne bileyim ben?»
— «Kız çabuk söyle, nerede do-
nun? Yoksa hemen şimdi düşüp ba-
yılacağım!»

— «A, vallahi o mahkemede gös-
terilen benim değildi. Unutuyor mu-
sun? Ankarada bulunmuş ol!»

— «Sahi!... Yüreğime indirecek-
tin kâfir kız! Ama dur bakalım...
Ankara dediğin Arabistan değil ki!..
Otobüs ile bizim Memnune hanım
bir günde gittiğini söylerti. Ya bu-
radan oraya gönderilmişse?»
Huriye, annesine fingerdek bir
kahkaha ile cevap vererek mutfak-
tan çıktı.

Sulukulede :
— «Kız Pembe, gel bakalım bu-
ra!»

— «Ne istersin be yenge!»
— «Kocam süyledi dün akşam. Bir
adada mahkeme olurmuş. eribaşı
gazetede ukumuş. Orada bir don
bulunmuş... Kadın donu.»
— «Ne olacak bulunmuşsa yen-
ge?»

— «A kız Pembe, sen bildir adada
donumu kaybettim demez miydin?
Belkim de senin donundur!»
— «Ne renkte imiş bu don? Be-
nim hep donlarım pembe renkte-
dir.»

— «Yok, bu pembe değilmiş. Baş-
ka renkymiş.»
— «Öyle ise muhakkak Muhsine
kaltağınındır! O her yaz fal bak-
mağa, iskara, maşa satmağa ada-
va gider... Kaybetmiştir doncukla-
rının camlıklarda!...»

Baroda :
— «Bu sefer dâvayı mutlaka ka-
zanıyorum!.. Bu iş çok uzadı ama,
sonunda nihayet kuvvetli bir delil
buldum.»
— «Hangi dâvâdan bahsediyor-
sun?»

— «Şu boşanma dâvasından. Ha-
ni iki seneden beri devam eden dâ-
vadan...»

— «Haah, anladım, şu dişinin ka-
rısından ayrılması değil mi?»

— «Evet. Kadın yapışkan mı ya-
pışkan! Bir türlü herifin yakasını
bırakmıyor! Bir türlü ayrılmaya
razı olmuyordu. Ama bu sefer ta-
mam!»

— «Nasıl bir delil buldun?»
— «Galiba Yassıada'daki duruş-
maları takip etmiyorsun...»

— «Nasıl takip etmem?»
— «Şu kasadan çıkan don hikâye-
sini bilmiyor musun?»
— «Evet, ne olacak?»

— «İşte o donun, müekkilimin
karısına ait olduğunu iddia edece-
ğim! Arkasından da bir zina dâvası
açacağım. Anladın mı şimdi!»

— «Peki, ya o donun kendisine
ait olduğunu kabul etmezse?»

— «Deli misin monşer? Böyle bir
şöhreti, böyle bir sükseyi reddede-
cek kaç kadın vardır dünyada!...»

Mahalle kahvesinde :
— «Sonra mirim, bakmışlar zarfın
içinden çıka çıka bir kadın donu
çıkarmış mı?»

— «Allah, Allah! Kıyamet âlâmet-
leri bunlar! Sonra ne olmuş?»

— «Adamcağızlar haklı olarak
bu işe çok şaşmışlar. Onlar mühim
bir devlet sırrı ile karşılaşacakları-
nı sanıyorlarmış. Şaka değil, dev-
let sırlarının saklı bulunduğu kasa
bu!»

— «Peki ama hazret, bu işte de
bir devlet sırrı olamaz mı?»

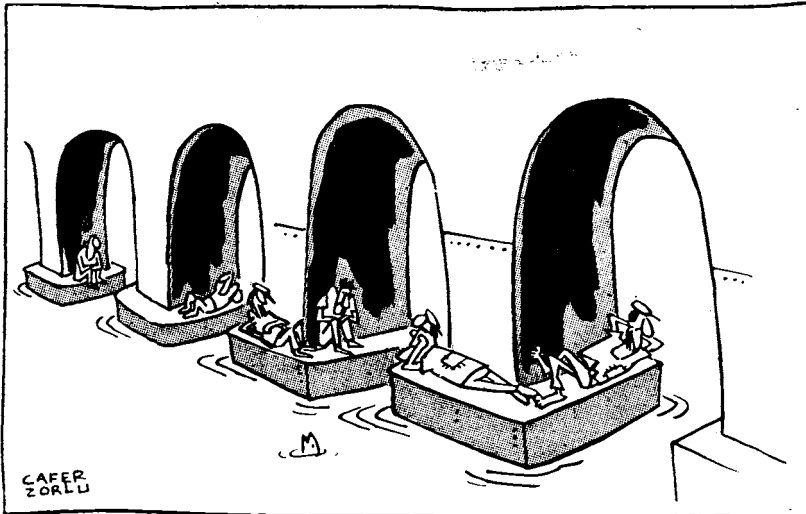
— «Ammâ da yaptın! Ne gibi sır?»

— «Öyle ya, o zamanlar henüz ço-
cuktum ama gayet iyi hatırlıyorum;
İstanbul Sultan Abdülâziz'i ziyaret
etmeğe İmparatoriçe Öjeni adında
gayetle hasnâ, müstesna bir hanım
gelmişti... Sultan Abdülâziz de, o-
nu, efendime söyleyeyim, sarayı hü-
mayunlarında misafir etmişlerdi...
Bu yüzden bâzi dedikodular da ol-
madı değil İstanbul'da. Abdülâziz
han, nasıl diyeyim maşallah iyi yarı
bir adamdı! Bir yağlı güreşte Kel
Aliço'yu bile açık düşürmüştü der-
ler... Avrupada o çapta erkek ne
gezer? İşte İmparatoriçe Öjeni ona
vurulmuş diye işittik. Bizim di-
nimizde de Allah dörde kadar izin
veriyor. Eğer Padışahımız efendi-
miz kendilerine iltifat etmişlerse, o
da bu nesnesini zâtı şâhâneye bir
hâtıra olarak bırakabilir! Tabii bu
de pekâlâ bir hâtırai ziyaret olarak
devlet kasasında saklanabilir!»

— «Ammâ mirim, böyle bir şey
olsa dantelli, uzun paçalı bir şey o-
lurdu. Bu kısacık, şöyle mendil ka-
dar bir kız donu imiş. Sultan Ab-
dülâziz gibi yüz yirmi okkalık pa-
dışaha da hiç olmazsa yüz on ok-
kalık bir karı lâzım!»

— «Orası doğru!»
— «Böyle bir hükümdara yadigar
edilen don cadır kadar bir şey ol-
malı...»

— «Öyle, öyle ama mirim, sen bir
Abdülâziz Han'ı düşün, bir de Men-
deres'i. Onun kocasından da elbet
bir sosyete sürtüğünün naylon donu
çıkar... Dantelli, fiyonglu impara-
torîçe donu çıkacak değil ya!...»

YAZISIZ!

Tanaş'ın kahvesi o gün oldukça tenhaydı. Köşedeki masada Ziyaettin'le Kör Artin «pişti» oynuyorlardı. Caddede üstündeki pencerenin önünde de Elmas efendi Farah Dibanın çocuğunun nasıl büyüdüğünü gazeteden okuyordu.

Battal Niyazi kapıdan girdi. Arkasından da üç kişi geliyordu. Niyazi kahve, ocağına seslendi:

— Nesepsiz Osmaaaan!.. Çayın demli mi? dedi.

Osman, tezgâhın ardından başını uzattı:

— Tavşan kanı Niyazi Abi!. Yandan çarklı mı olsun?.. Yaniya toz şeklemler içer misin?..

— Kesme koy, kesme.. Aceme para mı kazandır mıya çıktın?..

— Yok ondan değil de, kesme şeker un katılmış diyor bazılar..

Kesme ile yaparım, merak etme

— Dört tane salla bu tarafa, taze olsun, sıcak olsun..

Battal Niyazi, arkasından gelen arkadaşlarına masayı gösterdi:

— Çökün şuraya, dedi. Salim, sen de şöyle iliş.. Efkâr etme oğlum.. Bu iş sırf senin başına gelmiş değil ki.. Sana gelinciyi kadar nice kişilerin ağzı bu işten yanmış.. Bu dünyada çaresi bulunmayan dert var mı yani?..

— Öyle ama Niyazi abi, bu seferkisi ötekilere benzemiyor.

— Niye benzemiyor?..

— Çünkü bu sefer vaktini geçirdik Onun hesabına bakarsan beşbuçuk ay olmuş..

— Sen onun hesabına ne bakıyor sun arkadaşım?.. Senin hesabına göre ne kadar tutuyor?..

— Benim hesabıma göre, olsa olsa dört ay diyorum.

— İyi ya, dört aysa merak edile-

cek hiç bir tarafı yok bu işin..

— Öyle diyorsun ama, ya benim hesabım yanlış çıkar da kadının ki doğru çıkarsa?..

— Eh, o zaman da sineye çekersen arkadaşım..

— Allah yazdıysa bozsun..

Battal Niyazi'nin en samimi arkadaşı Çamurlukçu Gogo, Yenice paketini çıkarıp arkadaşlarına uzattı:

— Ben bu işten pek bir şey anlamadım, dedi. Sen şu işi en başından bir daha anlatsana bana..

Salim yüzünü buruşturdu:

— Bir delikanlı cahilliği ettik işte.. Osep'in karısına tutulduk..

— Hangi Osep'in?..

— Balıkpazarındaki Sakatçı Osep yok mu be?..

— Haa, onun karısına mı?.. Anladım.. Tutuldu da ne oldu?..

— O da bana tutuldu..

— Onu da anladık.. Ne olmuş?..

— Ne olacak, hatunun karnı şişmiye başladı.

— Şişmiye başladıysa ne demiye efkâr ediyorsun?.. Kinin içirsene karyıa..

— İçirdik..

— Kinini içirirken ayaklarını da

hardallı suya sokturdun mu?..

— Onu da sokturduk.

— Sırtına bir patates çuvalı verip merdiven çıkartsana karyıa..

— Onu da çıkarttık..

— Bir istifadesini görmedi mi?..

— Görmedi.. Uhu ile yapıtırsan bu kadar tutmaz bel..

— Pekiii, evli değil mi bu hatun?..

— Osep'in karısı dedik ya..

— İyi ama arkadaşım, bu işe kadının kocası ne diyor?..

— İkinci çocuğumuz olacak diye seviyormuş kodoş!..

— Öyleyse sen bu işten ne demiye tasalanıyorsun?..

— Ben, kendi özbeöz evlâdımı elin keferesine bırakacak değilim ya..

— Bırakma, al..

— Herif vermezse..

— Zorlan alırsın arkadaşım..

— Alamam.. Sonracığıma da, benim çocuğum ne diye ermeni çocuğu olsun?..

— Orası öyle.. Salim oğlu Mıgır dış dersin artık..

— Dünyada diyemem..

— Müslüman adı koy öyleyse..

— Onu da koyamam..

— Karı düşürsün çocuğu..

— Düşürmüyor..

— Aldırsın öyleyse..

— Aldırmıyor.. İlle de doğuracağım, diyor..

— Bırak doğursun be.. Sen hiç oralı olmazsın.. Osep de onu kendi çocuğu sanır..

— Yapaşam.. Evlâdımı başkasına veremem..

— Sen karyı seviyor musun?..

— Çok..

— Karı da seni seviyor mu?..

— Çok..

— Bu işin başka çaresi kalmadı arkadaşım.. Bırak çocuğu doğursun..

— Olamaz..

— Öyleyse bunun başka çaresi de olamaz.

— Benim bir çare geldi aklıma ama, bakalım becerebilecek miyiz?..

— Nedir o senin dediğin?..

— Dediğim şu ki, benim gazete de okumama nazaran, Ednan Menderes'in de başına böyle bir iş gelmiş..

— Biz de okuduk onu..

— Hah işte o mesele.. Ednan Menderes bir doktor bulmuş.. O doktor alavere dalavere çocuğu ortadan yok etmiş.. Onun adresini bilen varsa insanıyet namına bana versin..

Nesepsiz Osman kahve ocağının arkasından seslendi:

— Arkadaşım, iyilik et de denize at, demişler.. Oradan kalk da yanıma gel. Onun adresini sana ben takdim etmekle kesmeşeker eylerim..

Masadakiler gülüşmiye başladılar. Ama dedikleri boş değildi. Salim masadan kalkıp ağır ağır ona doğru yürüdü..

Sevgili okuyucularım,
Bütün gazetelerde baş haber,
orta haber, son haber bu:

Kimler nereye gidiyor?

Yankıları uzun zaman devam edecek «KİMLER NEREYE GİDİYOR» un!... Öncü, Vatan, Yeni Sabah, Hürriyet önümde yaylı... Daldırı-yı, um elimi, elimle Hürriyet sıkı-şıyor... Durun gazeteyim neredeydi?... «Gürsel: Beni ortadan kaldırılabılır-lerdi...» Yok o değil... Ha buldum...

KİMLER NEREYE GİDİYOR...

Numan Esin — Madrit,
İrfan Solmaz — La Haya
M. Kaplan — Lizbon
M. Karan — Oslo...
Benim de gönüm (gönül bu!...) birdenbire Paris'i çekti... şiddetle... Pariste «müşavirleşmek» istiyorum... Ne yapak, ne edek ki gönderilek?... Gazeteyi okumağa devam ediyorum: Orhan Kabilay — Ottawa, Ş. Soyuyüce — Kopenhag...

Üçle beş arası...

Kokteyl davetiye kartları vardır. İnsanı 5 - 7 arası, ev sahibinin istediğini bildirir, o saatın sonra da istemediğini... Hep o şekilde bir davetiye aldığımda içimde bir şey burkulurdu... Sosyete icaplarının bazılarında bir türlü alışmadım. O icapların arasında zerafetten çok uzakları var!... O, 5 - 7 arası sinirle me dokunurdu. Şimdi 3 - 5 arası (sabahın karanlığındaki 3 - 5 arası) beni yatağında uyanık tutuyor... Sizi?.. Ne oluyorsa, iyi kötü, üstünüze şifalar, o saatlerde oluyor... M. B. Komitesinin affedilen 14 üyesi, «af» mektubunu tam saat beşte almışlar... Tefferruatını... Tefferruatını biliyorum amma anlatamam. Za-

ANKARA NİMET ARZIK

mektupları

Ay benim zeytinlerim Ay benim reçellerim

Moda denince neden hep paçavra akla gelir. Başka modalar var. Son moda: Değişik mekteplerin kazan kaldırması.

1) Retik Saydam Sağlık Okulu kaldırdı kazanı. Onu bunu kitledi. Barikat kurdu. Lâlasınız, hattâ paşasınız dediler yatıştırdılar.

2) Devlet Demiryolları Okulu kazan kaldırdı... Gene anahtarları zaptetti talebeler, onu bunu kitledi... Gene kendilerine lâlasınız, hattâ paşasınız dediler, yumuşattılar...

3) Tapu ve Kadastro Okulu kazan kaldırdı... Bu son kazan çok havalara kalkmıştı. Bir türlü inemedi. Lâlasınız, hattâ paşasınız dediler... Talebe tınmadı. Biliyor musunuz, elebaşları yirmi, otuz kişiden ibaretti. Bunlar üçüncü sınıf talebeleriydiler. Teşkilâtçı bir tarafları da vardı. Birinci, ikinci sınıf talebelerini yatakhanelere kitlemiştirler. Yemek saatlerinde onları dizi halinde, «nöbetçi» gölgesinde yemekhaneye indiriyor, doyuruyor, sonra tekrar yatakhanelere kitliyordılar...

En komiği bu değil... Makamlar «yumuşaklığı» seçtiklerinden başa çıkamıyorlardı. Başa, «besi» maddelerini keserek çıkmağa kalktılar. Karşlarına bu sefer ağlamaklı bir adamcağız dikildi. Sevgili okuyucularım, idare «besleme» işini bir müteahhide vermişti... Müteahhid de mektepte yığılı otuz bin lira değerinde gıda maddesi bulunuyordu... Güzellikle vermezsem, zeytinlerime, reçellerime, peynirlerime saldırırlar da mahvolum diye, isyanı reçellerle, peynirlerle, zeytinlerle besliyorduk. Çok şirin müzakereler olu-

Emirle mi?...

Biz bazen çok garip insanlarız. Atatürk haftası, bu sene çok iyi bir şekilde başlamıştı... Fikir iyiymiş yanlı... Fikir şuydu: Atatürkü göz yaşıyla değil, sevinçle anacağız... Bayraklar yarıya indirilmeyecekti. Gazeteler siyah çerçevelerle çıkmıyacaktı. (Çıktı nedense...) v.s.

Bunu duyan bazı sinemacılar ve barıcılar ilgili makamlara baş vurmuşlar: Filim gösterebilecek miyiz?... Barlarımızın ardına kadar açık tutabilecek miyiz?... diye...

İlgili makamların ne cevap verdiklerini bilemem. Bir takım cansız resmi tabirleri birbirleriyle yazmışlar, çizmişler, az kişinin anlayabileceği, yarı karanlık yarı aydınlık cevaplar vermişlerdir, lâstik-lik lâstiklik...

Ben olsam: «Efendiler» derdim, «Bu bir duyuş ve bir idrak meselesi... İçinizden nasıl gelyorsa öyle yapın... Herşey «emir»den mi bekliyorsunuz? Emirle mâtem, emirle neşe, emirle saygı, emirle saygısızlık, emirle ... ne kaldı başka?...

Kontrol zinciri

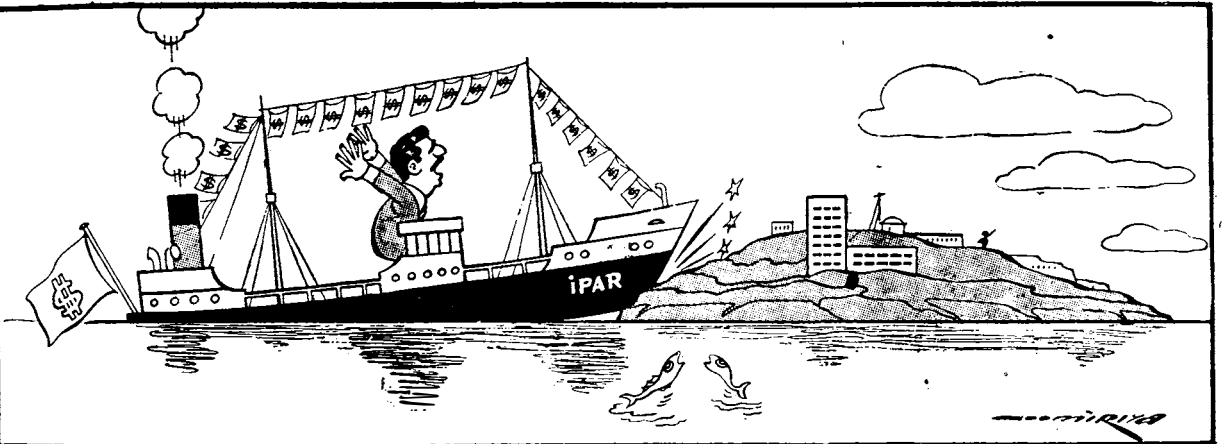
Başkentteki analar, babalar, kızlarının okuldan çıkarken karşılaştıkları «tezahürat» tan şikâyetçi... Hayranlar, mektebin önüne dikili dikiliveriyorlarmış... (Nereye dikilsinler fıkarakar?...)

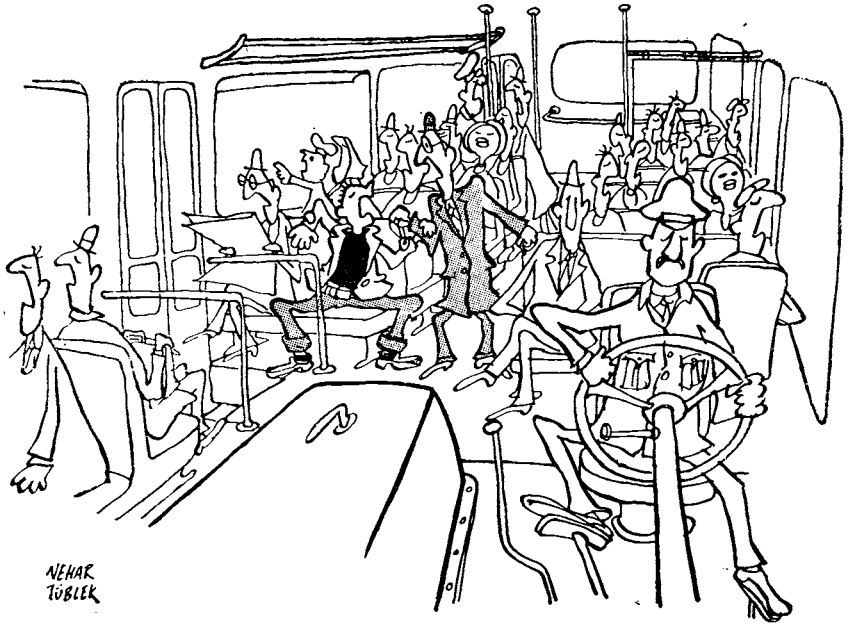
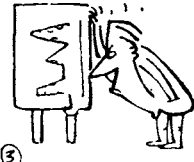
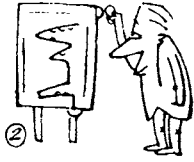
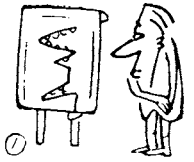
«Makam» lara baş vurmuşlar. Makamlar olanca ciddiyetleriyle, uzun bir masanın etrafında toplanmışlar... Uzunun tartışmalar etmişler... Herkes, yanar döner gözlerle, şak şak şaklıyan damaklarla, zamanların faziletsizliğine dair bir hikâyeye sürmüş öne... Sonra esaslı bir karar almışlar... Mekteplerin önüne, çıkış saatlerinde «vazifelliler» dikmek...

Fikir fena değil... Kız mekteplerinin çıkış saatlerinde, karşı kaldırımlara «vazifelliler» dikin... Yalnız, isterseniz, peşlerine başka «vazifelliler de koyun... Onların peşlerine de, toplantı masalarını bırakıp sizler dikilin, sizlerin peşinize de ben!... Benim peşime?... Artık bilemem!...

Sevgili okuyucularım, kesiyorum, düpedüz dedikodu yapmağa başladım çünkü...

Sevgilerimle,

NEHAR
TÜBLEK

— Gel ulan moruk, sana yerimi vereyim!...

SUYA ÇİZGİ

Güleüleee

Millî Birlik Komitesinin affedilen üyelerinden tank binbaşısı Dünder Taşar'ı eskiden tanırız. Millî Birlik Komitesi üyesi olduktan sonra, bu muhterem zatla konuşmanın ne kadar zor olduğunu bilhassa gazeteci arkadaşlarımız gayet iyi bilirler. Basın mensuplarını tersler, bağırır sorduklarına üst perdeden alaycı alaycı lütfen cevap verirdi.

Millî Birlik Komitesi sâbık üyesinin şimdi gittiği yer, bizlere revâ gördüğü davranışın sonucunu göstermesi bakımından pek mânâlı: Fas'sss...

Mesele basit

B. M. M. sâbık başkanı Refik Koraltan, devr-i saadette, hasta olan karısının durumunu öne sürerek, Maliye Bakanlığına müracaatla, Avrupadan sıhhi teçhizat getirtmek için döviz almış.

Meselenin buraya kadar olan kısmı normal. İş, bundan sonra çatallaşıyor. Koraltan, dövizini Avrupa'ya yollamış, karşılığında sıhhi teçhizat olarak, koca başkanın evine gelelele «Barbara» isimli bir mürebbeğe gelmiş.

Yüce Divan, şimdi bu kata, kulliyi çözmeye çalışmakla meşgul..

Biz Koraltan'ın yerinde olsak, Yüce Divan karşısındaki savunmamıza şu noktadan başlarız:

«Dövizin sarfında bir yolsuzluk olamaz. Karım hastaydı. sıhhi teçhizat yerine, yedek teçhizat getirdim.»

Düğün bayram

Üniversite profesörleri görevlerinden affediliyor; arkasından inanılır kaynaklardan bir haber: Affedilen üyelere, (onore edilmek için) dış memleketlerde görev verilecek.

Millî Birlik Komitesi üyelerinden bir kısmı görevlerinden affediliyor; arkasından dış memleketlerde her birisine, yeni birer görev.

Hani ihtilâlin Babıâli'den geçmesini pek de istemiyor değiliz. Nasrettin Hoca'nın: «Biraz da biz ölelim» demesi gibi, ne olur ne olmaz belki bize de böyle bir af vurur.

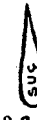
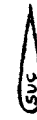
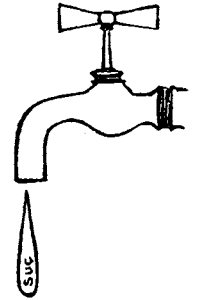
Bu af başka

Millî Birlik Komitesinden affedilen on dört üyenin en talihsizi muhakkak ki Münir Köseoğlu olmuştur. Onun gidicilikle, kalıcılıkla cendisini iyi tanıyanların söylediğine göre pek ilgisiz yokmuş.

Bunun böyle olduğunu uçak alanında kendisini yolcu etmeye gelenler arasındaki resmini gördükten sonra biz de anladık. Beş altı hanımın ortasında ne de güzel poz vermişti.

Köseoğlu iktidarını işte bunun için kaybetti.

Yaşar ÖZEN

Damlaya damlaya...

YAZISIZ

Bâki kalan Bu kubbade REŞAD EKREM KOÇU

İznikli Kurbi

Onaltıncı asır şâirlerinden, medreseden yetişmişti. Taşdığı ülemâ kisvesi ile taban tabana zîd bir hayat sürmüştü, rindler, kalenderler gürûhuna katılıp meyhânelerde dolaşmış, devrinin sayılı ayyaşlarından biri olarak tanınmıştı. Ölümlü ve doğum tarihleri bilinmiyor.

Eselden meyhâneler ramazan arifesinde devlet yasağı ile kapanır, bayrama kadar, bir ay kapalı kalırdı.

Bir Şeker Bayramı arifesinin akşamı ayyaş Kurbi, rakı kadehini doldurmuş, meyhâne kapısına gitmiş, şevval hilâlinin görünmesiyle bayramın ilân edilmesini bekliyordu; görenler kızdı:

— Bu bedmestlik nümâyişî rezâlettir!.. dediler.

Kürbi, gözleri içmeden mahmur:
— Yâhu.. Niçin rezâlet olsun, dedi, siz otuz ramazan akşamı elinizde su, güneşin batmasını beklediniz, ben bir akşamcık elimde rakım ayın doğmasını bekliyorum!..

Müeyyездâde Abdurrahman Çelebi

On altıncı asır şâirlerinden, İkinci Sultan Bayazıd devrinin kadâskerliğe kadar yükselmiş büyük din bilginlerinden. İnsanların melek olmadığını, insanların mahremiyetlerindeki kusurlarının hoş görülmesini söylerdi; kendisi de ayyaş denilecek kadar şaraba düşkündü; havatunda iken halk tarafından evliyalığına inanılmış ve «Veli» diye anılmış Sultan Bayazıd, içki ihtilâsını gizlemeye tenezzül etmeyen Müeyyездâdeye son derece hürmet ederdi. Yobazlar kendisi ile çok uğraşdılar, fakat o hürriyet âşığı adamı yıkamadılar. Kimsenin çözemediği, bir hükme başlamadığı şer'i meseleleri, dâvaları Müeyyездâde hal ederdi. Kabri Eyüp'dedir.

Mahrem meclislerinde nüktedanlığı ile tanınmış Müeyyездâdeye bir gün bir dostu ayyaşlığını imâ ederek:

— Efendi hâzretleri, dedi, âhlrette hesabımı nasıl vereceksiniz?

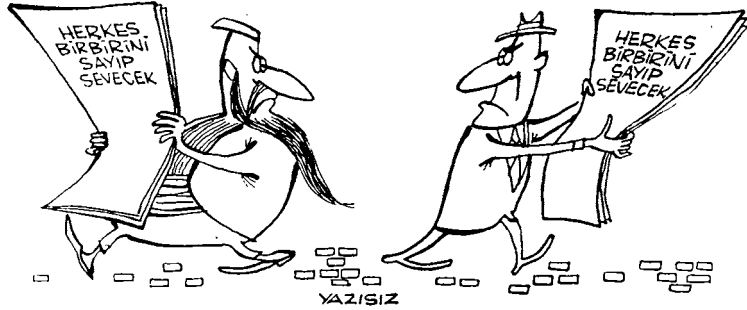
Koca rind âlim:

— Hesabımı âhlrette vereceğim içkindir ki hesabsız içiyorum!.. dedi.

Veliyüddinoglu Ahmet Paşa

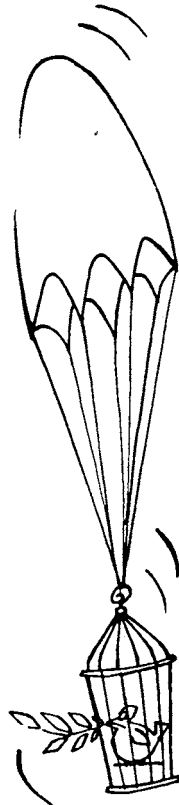
On beşinci asrın büyük şâiri, Fâtih Sultan Mehmed'in seçkin nedi-

Haftanın Karikatürleri Haftanın Karikatürleri Ha

YAZISIZ

Haftanın Karikatürleri
İLK OKULU BİTİR
KEN YARDIM

SİYASİ
KARİKATÜR

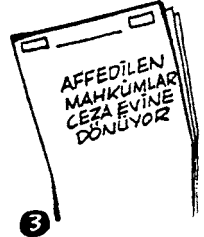
GÜRSSEL "BATIDAN 200 YIL GERİYİZ - GREV İSTIRAK BA DA SEBEP OLABILİR" DEDİ - Gazeteler -

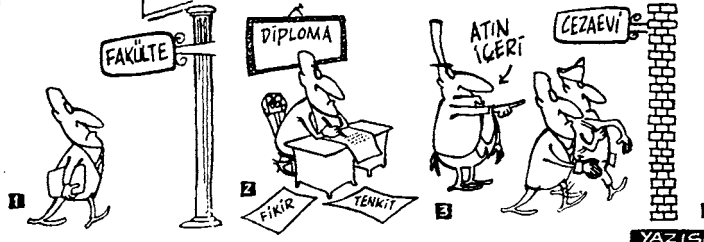
TARİHTEN ÖNCE VARDIK

TARİHTEN SONRA VARIZ

ÇOCUĞUNU OKULA GÖNDERMEYEN BABALAR

YAZISIZ

Haftanın Karikatürleri Haftanın Karikatürleri Ha

mi, müsâhibi. Doğum târihi bilinmiyor, Bursalıdır, Kadâsker Veliyüddin Efendinin oğludur. Medreseden yetişti; ikbâlin en yüksek kademesine çıktı, pâdişâh gazabına uğrayıp ölümlü tehlikesini atlattı. Divânı maalesef hâlâ basılmamıştır. 1947'de Bursada varlık içinde öldü, Murâdiye Camii yanındaki türbesinde medfundur.

Esaki divan şâirleri, bir edebî ana-

ne olarak şîirlerinde «Mahlas» denilen takma isimler kullanırlardı. Ahmed Paşa bu ananeye uymamış, mahlas kullanmaz, doğrudan adını yazardı. Çağdaşlarından Ahmed adında bir şâir daha vardı, ortadan çok aşağı kıymetde soğuk soğuk şeyler yazan bu adam da paşa gibi mahlas kullanmıyordu idi.

Bir gün bir zât Ahmed Paşaya:

— Bu adamın yaptığı, heride st-

zin şîirlerinizin ona mal edilmesi ummakdan olsa gerek... dedi.

Paşa acı bir tebessümle:

— Keşke öyle olsa, dedi, ben num şîirierinizin bana mal edilmesinden korkuyorum!..

Semiz Ali Paşa

Kanuni Sultan Süleymanın sırazamılarından. Aslı Hersekli devşirme oğlan olarak getirilen

AMIN MİDESİNDEN 3000 PARÇA ESYA ÇIKTI

YAZISIZ

EN KIZLARA EVLENİR
ADILACAK -Gazeteler-

EDELİM OKULU
ERMEZ EVLENİRİZ...

GÜN HAPSEDİLECEK -Gazeteler-

Haftanın Karikatürleri Haftanın Karikatürleri Haftanın Kari

saraydan yetişmiş, yeniçeri ağalığı, valilikler yapmış, namuslu ve dirayetli bir idareci olarak tanınmış, dört yıl da bir cihan imparatorluğunu liyâyathı idare ederek 1565 de sadrazam iken ölmüştür. Lâkabından da belli gayet iri yapılı ve şişman adam imiş, kendisini taşıyabilecek at zor bulunmuş. Hoş sohbet, zarif, nüktedan, çağdaşlarının

anlatığına göre, meclislerindeki sözleri toplansa bir letâifmecnua-sı olurmuş. Çeşme, mescid, cami, bir çok da hayır eseri bırakmışdır.

Bir gün Semiz Ali Paşanın divânına ayyon tiryâkîsî bir ihtiyar gelir; derîldir, bir dilekçe sunacaktır; koca vezîrin huzurunda şaşırır, şaşkınlık telâşî ile koynundan kâğıdı çıkarırken ayyon kutununu yere düşürür. Semiz Ali Paşa ga-

yet cıddî;

— Efendî, kibleñümânın düşürdüñlî. der.

Paşanın asîl nezâketinden bir kat daha mahcup olan ihtiyarın kutuyu ahrken eli tittir, bu sefer de kutunun kapağı açılıp içindeki ayyon hâpları saçılır. Ali Paşa yine aynı ciddîyetle usâklarına emreder:

— Efendîñin tesbîhî kopdu, top-layın!..

Milyonla çalan!

Biri açtır. Ekmek aşırırken ya kalanır. Jandarma, polis, karakol, emniyet, sorgu, yargı... Hoooop hapishane!...

Biri memurdur. Minicik bir me-mur. Altın çeker, üstten çeker ma-aş yetmez. Minicik bir zîmmet, mi-nicik bir rüşvet. Jandarma, polis, karakol, emniyet, sorgu, yargı... Hoooop hapishane!...

Biri hizmetçidir. Ya bir entari yü-rütmüştür, ya da bir çanta. Belki bir bilezik, yüzük falan... Jandarma, polis, sorgu, yargı... Hoooop hapishane!...

Ammaaaaaa...

Falanın oğlu, falanın kızı... Hayır hayır, onlar hırsız değildirler. On-lar hırsızlık yapmazlar. Onlar iş ol-sun diye, eğlenmek için, Amerikan filmlerine özenerek, şakadan yap-mışlardır bu işi, can sıkıntısından...

Menderes çalar, Koraltan çalar, Polatkan çalar, Zorlu çalar, Bayar çalar... Hepsi çalar... Hem de mil-yonlarla... Hem de nutuk ata ata!...

Kimi başbakandır, kimi bakandır, kimi milletvekilidir, kimi umum mü-dür...

Ve yüzlerinde hiç te kızartı yok-tur, utanç yoktur. Sıkılmazlar, ar-lanmazlar, utanmazlar. Sıkılmak mı? Utanmak mı? Arlanmak mı? Şaşa-rım aklınıza!... Sıkılmak, arlanmak, utanmak, o minicik memura, o mi-nicik hizmetçiye, o minicik aç vatan-daşa aittir. Onların acı bakandır, milletvekilidir, umum müdürdür. Bunlarınki sadece «hırsız!» Ne de-miş Ziya Paşa?

«Bir tek kuruşu mürtekinin cây kürektir

«Milyonla çalan mesned-i izzette şe-refraz, Ama Ziya Paşa 1880 de öldü Yazdığı beyit te 1960 da... Çok bile

Gayrimeşrû

Son günlerde bir «gayrimeşrû» sö-züdü aldî gitti.

Koraltan'ın 1.119.940, Zorlu'nur 1.474.305 lira gayrimeşrû servetleri tespit edilmiş. Polatkan'ın da helâ-linden bir 13 milyonu...

Gayrimeşrû servet, gayrimeşrû be-bek, gayrimeşrû yönetim...

Heriflerin kursaklarında milyon-lar dolu. Heriflerin gözleri karar-mış. Nasıl görünürleri burunlarının dibindeki 27 Mayıs'ı? Suçüstü basıl-dılar. Uçkurlarını toplamağa vakit bulamadılar ki...

YAZISIZ

İdman!

Bir yere yemeğe dâvetli idik. Mec- liste ekseriyet sporcularda olduğu için söz uzadı. Bu arada muhtelif spor hareketlerinden, güreşten, fut boldan, atletizmden ve bunların vü- cuda faydalarından bahsediliyordu. Aramızda spordan anlamıyanlar da vardı. Mevzu, belli ki hiç birini a- lâkadar etmiyordu. Bununla bera- ber can kulağıyla dinler görünüyor- lardı. Yemek vakti çoktan geçmiş- ti. Bir aralık, söz idman şenlikle- rine intikal etti. Artık iyiden iyiye acıkmıştık. O aralık birisi bana sor- du:

- Yahu... Sen, bir şey idman et- mez misin?
- Dayanamadım:
- Vallahi, dedim, şimdiye kada- etmezdim. İki saattenberi başladım.
- Yaaa... Neye idman ediyorsun?
- Açlığa!...

Ne yağ?

- Müşteri, bakkala sorar:
- Yahu han! geçen gün senden- bir yağ almıştım...
- Evet, evet...
- Aynı yağdan daha var mı?
- İstedğin kadar...
- Öyle ise o bitsin de yağ alma- ğa o zaman gelirim!

Sür'at felâketidir!

Fora testisleri direktörlerinden biri, en yeni ve modern fabrikalar- dan birini geziyordu. Her an makine ve ilim harikalarından biri ile kar- şılaşıp direktör hiç el değmeden sırf makinelerle yapılan işleri seyret- ti... Kendisine refahat eden grupla birlikte son bir kısmı görmek üze- re asansöre bindiler. Yolcular arasında çok güzel, sarışın bir kız da vardı. Asansör ağır ağır yükselirken, sessizlik içinde kızcağızın bir fer- yat atıp sıçradığı görüldü. Yanında duran adam ise hiç oralı değildi. Direktör bu manzarayı seyrettikten sonra yanındakilere dönüp:

— Neyse dedi; fabrikada elle yapılan bir şey de görebildik!

TRAŞ

Sosyetenin kart şöhretlerinden biri yanına yeni bir şoför almıştı. Adamdan çok memnundu; arabaya iyi bakıyor, canla başla çalışıyor- du. Yalnız bir tek kusuru vardı: Üstüne başına hiç itina göstermiyor, süflü geziyordu. Bunu kendisine ihtar etmek için yanına çağırdı ve:

— Frank dedi; sizce acaba haftada kaç defa traş olmalı?

Şoför anlamamazlıktan gelecek:

— Madam dedi, eğer sizinki gibi zayıf bir sakal olursa haftada iki defa yetebilir!

İki günde 1716 kışlden para cezası alındı. (Gazeteler)

Vazife döntüşü

Çam deviren...

Bir resim sergisini geziyordu. Zi- yaretçilerden biri bir tablonun ö- nünde durdu:

- Aman, ne kötü resim! dedi.
- Oradakilerden biri atıldı:
- Affedersiniz, dedi. Bu tablonun

ressamı benim.

Adam, devirdiği çanü kaldırmak istedi:

- Resmin tarzı için değil, mode- li için ne kötü dedim...
- Ressam büsbütün hiddetlendi:
- Model de karımdır...

Bir çift iskarpın

Mahkemede yargıç, suçluyla:

— Bundan dört sene evvel de yi- ne bir çift iskarpın çalmaktan do- layı mahkûm olmuşsun. Bu hırız- lığı yine mi tekrar ettin? diye sor- du.

Suçlu:

— Vallâhi bay reis, dedi. Bir çift iskarpını dört seneden fazla giye- medim, ne yapayım?

✱

BASIN ŞEREF DİVANININ
(7) NUMARALI TEBLİĞİ

Ankara Kumandanlığında yapılan bir sohbette, muhabirine neşredil- memesi kaydıyla verilen bazı ma- lûmatı ve sırları, aynı kayıtlı aldı- ğı halde yayınlamış olan «Akşam» Gazetesinin bu hareketi, Ahlâk Ya- samızın 6 ve 7 nci maddelerine ta- mamen aykırı görülerek, Akşam gazetesine ait bu hareketin takbih edilmesine karar verilmiştir.

DÜŞÜNÜN bir kere: İki dirhem bir çekirdek, çıkırdım Bay Efruz, Hacı Kapiğin kültür, ahçı dükkânında!

Girmeden evvel çok tereddüt etti. Kendi kendine: .

— Monşer nasıl olur? diyordu, insan yemekten biraz evvel aperatif ile bir iki Bordo almak ister... Aksi gibi Bordo şarabı olmadan yemek de yiyemem. (Dükkânın üzerindeki tabelayı okuyarak) «Ahçı Hacı Kapık» Aman ne banal isim. Canım bir antrkot yemek istiyor ama burada da sos anglez bulunmaz! Acaba servis ne haldedir?

Fakat kurnı aklıktan zil çalıyordu. Bir adım daha atacak olsa düşüp bayılacaktı. Çarnâçar Hacı Kapiğin dükkânına girdi.

Dükkânda hizmet eden genç bir Ermeni kızı elindeki kirli havlu ile bir iskemlenin tozunu alarak yer gösterdi.

— Mil mersi... Lütfen mönüyü verir misiniz?

Kız sersem sersem yüzüne baktı: — Mönü dediğin de n'olur ki acap? — Canım yemeklere bakacağım...

Bu muhavereyi işiten Kapık söze karıştı:

— Sürpiz, beyzade yemegleri so-roors aağnayorsun? Ayla badincan basdımız var, tereyağı ilân pilâv... Ağzınıza lâyıg soğan yahnisi! Zeytin yağı ilân fasulya bolakisi, irmig hevlası, ayla topik de var!

Efruz, yüzünü buruşturdu. Fakat ister istemez bir yahnı, arkasından bir fasulya pilâkisi getirtti. Biraz kendine geldikten sonra bir pilâv, hattâ üstüne bir de irmik helvası yedi.

Bir de sigara yakarak Sürpikten hesap istedi. Kızcağız hesaptan, ki-taptan anlamıyordu, Hacı Kapık kararlarmadan bir hesap yaptı.

Efruz cebinden on lira çıkarıp kızı verdi. Kız on lirayı ustasından bozdurup masanın üzerine bir çok bozuk paralar koydu.

Efruz, usta Kapiğin yağlı parmaklarıyla tuttuğu bu paralardan fena halde iğrenmişti. Esasen bozuk para da iki yüz elli kuruştan fazla değildi. İçinden kendi kendine:

— Bu da purluvar! dedi.

İskemlelere, masalara sürünmekten korkarak seke seke dışarı çıkacağı zaman arkasından usta Kapiğin seslendiğini işitti:

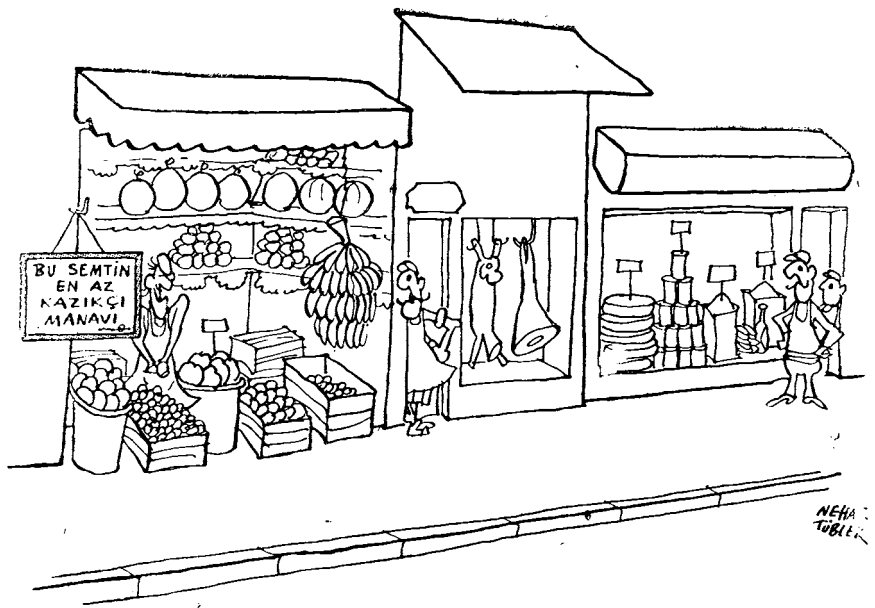
— Paranın üstünü almoorsun?

Gerı döndü. Nazıkâne gülümsiye-rek:

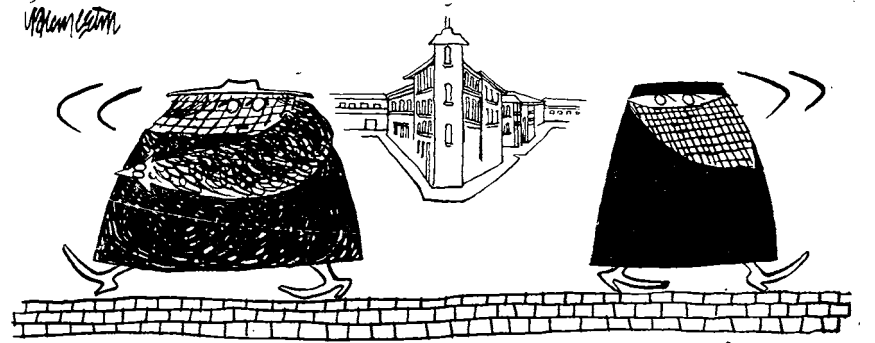
— Paranın üstünü matmazole bıraktını... dedi.

Fakat bu söz üzerine usta Kapiğin kaşları çatıldı.. Masanın üzerinden aldığı hoşuk paraları hiddetle yere fırlatarak:

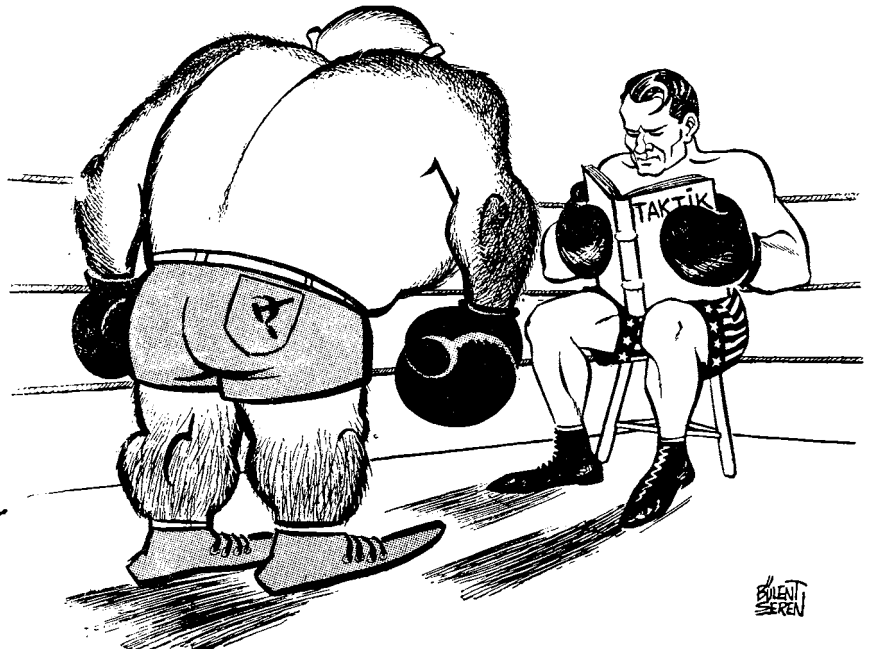
— Zefzekliğin mahanası yog, diye haykırdı. Sürpize ne diye bu gadar para veroorsun? Senin efkârın güz gancılmaksa o Hacı Kapiğin dükkânında geçmez ağnoorsun?

Esnafe dürüstlük belgesi veriliyor. (Gazeteler)

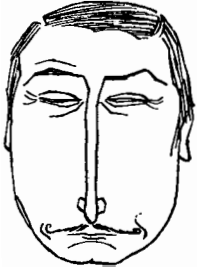

YAZISIZI

— Kısa oldukları için size üç fıkra anlatayım. Belki bir fıkralık yer doldururlar.

Turhan SELÇUK

BİR FIKRA ANLATIR MİSİNİZ?

Kılıç...

Çiçero'nun çok kısa boylu bir damadı varmış. Bir gün, onu boyundan büyük bir kılıçla, güç belâ yolda yürürken gören Çiçero bağırışmış:

— Hey bana bakın, damadımı kim astı bu kılıca?!

Anlıyamamış!...

Floransa'da geçen asrın ilk yarısından yerli halk, yabancıya İngiliz dermiş. Bir aralık Floransa'ya giden Alexandre Duma, kaldığı oteldeki bir yabancı aileyi garsona sormuş:

— Kim bunlar?...

Adam safiyetle cevap vermiş:

— İngilizler... Ama Rus mudur, yoksa Alman mı? Pek iyi anlayamadım.

Vah zavallı!

Paderewski Cumhurbaşkanı olunca o zaman Başbakan olan Clemenceau ile arkadaşlar. Tanışmaları sırasında Clemenceau şöyle der:

— Paderewski? Meşhur piyanist Paderewski mi? Sizi Cumhurbaşkanı mı görecektim! Vah zavallı; ne düştü!

— Gazetecilerin şimdiye kadar yaptırmadıkları kalma-
dı zaten... Ne olacak, bir de fıkra anlatırız.

Cavidan DORA

Ne imiş...

Bir delikanlının yolu düşmüş. Bir Yürük köyüne misafir olmuş. Konakladığı evin ihtiyar sahibi kendisine her türlü ikramda bulunmuş, ağırlamış ve sohbetinden pek hoşnut kaldığı için ona demiş ki:

— Oğlum ben seni çok beğendim. Sana bir armağan vermek istiyorum. Bir atım var, bir tazım, bir de bebeğin. Hangisini istersen al, senin olsun.

Delikanlı:

— Altında atım var, demiş, bekle oynayacak yaşta da değilim.

Ama avı çok severim. Tazı işime yarar. Onu seve seve kabul ederim, eksik olmayın.

Sonra gece yatma vakti gelince ihtiyar yine:

— Seni yatıracak iki odam var. Yalnız birinde sandıklar duruyor, birinde de bebek yatıyor. Hangisini istersin? Döşegini oraya serelim; diye sormuş.

Genç de bebeğin gece uyanıp ağlayarak uykusunu kaçırmasından korktuğu için:

— Zararı yok, demiş, sandık odasında yatarım, ne çıkar?

— Sabah erkenden kalkan genç, kahvaltıda sonra, ihtiyar' ev sahibine veda etmiş, tazısını almış, atına binmek üzere avluva çıkmış. Bir de bakmış, ayın ondör-

dü gibi bir kız kuyudan su çekiyor, yanına yaklaşmış sormuş:

— Kız, adın ne senin?

Kız, sürmeil badem gözlerini baygın bir bakışla süzerek cevap vermiş:

— Bebek!

Beyninden vurulmuşa dönen delikanlı atılmış:

— Öyleyse benimki de eşek!

✱

— Oh!... Oh!... Hep benim fıkralarımı başkaları anlatmış!

Suna SELEN

Tek çocuk!

İngiltereye ilk defa giden Avustralyalı bir turistti. Gece ku-

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Eşegin yerine!...

Ressamin biri, köylerden birisine resim yapmağa gider. Köyde o gün pek kimse bulamadığı için, köyün muhtarını arar, bulur. Onunla hemen ah-bap olurlar. Kendisine: Bir eşek resmi yapacağını söyler. Ayrıca köyden bir eşek buldurulmasını da rica eder. Köy muhtarı da ne yapsın, misafir ressamın hatırını kırmaz. Yolların, köyün içine. Bir eşek aramağa koyulur. Sağa gider, sola seçirir; ona baş vurur, buna yalvarır, kimseden bir eşek bulamaz. Rastladığı köylüden biri der ki muhtara:

— Köylüler çoluk-çocuk, kız-kızan hayvanları ile tarlalarına çalışmağa gittiler.

ze karşı da pek mahcup oldum. Ben dursam da resmini yap-san olmaz mı?...

M. Emin ŞAKAR

Haber veriyorum!

Papaz, bir gün kilisenin önünde - haşa huzurdan - bir eşek ölüsü görür. Belediyeye telefon etmek ister, gelsin götürüp gömsünler, diye...

Lâkin telefondaki Belediye memuru pek oralı olmaz.

— Canım papaz efendi, der, sizin vazifeniz de ölüleri gömmek değil mi, okuyup üfle-yin.. gömün gitsin...

— Evet, der papaz, vazifem öyle. Ama kanun bana, ölüleri gömmeden evvel aileleri ile temas etmemi emrediyor da..

Nuri İMAMOĞLU

Muhtar, çaresiz ressamın yanına döner ve ona der ki:

— Beyim bütün köyü aradım, bir eşek bulamadım. Si-

klâplerinden birinde yaşlı ve yalnız başına oturan bir adam gördü. Çok canı sıkılan ve konuşmaya çok hevesli olan Avustralyalı, oturan adama yaklaşıp sordu:

— Affedersiniz, yabancıyım, kendimi çok yalnız hissediyorum, acaba benimle bir şeyler içer misiniz?

— Mâzur görün, içemem. Bir defa denedim, hoşlanmadım.

Avustralyalı, bu cevap üzerine bir müddet doladı ve tekrar adama yaklaştı:

— Sizi rahatsız ediyorum, belki benimle bir şıra içmeyi kabul edersiniz...

— Hayır, teşekkür ederim, bir defa içtim, hiç sevmedim!

Avustralyalı uzaklaştı, biraz daha doladı. Birden gözüne içerdeki bilârdö masası ilişti. Cesareti-

ni toplayıp yaşlı adama bir defa daha sordu:

— Affedersiniz, benimle belki bir bilârdö oynarsınız diye düşündüm de...

— Oynıyamam. Zira bir defa oynadım ve beğenmedim. Fakat birazdan öğlum gelecek o sizinle bilârdö oynar sanırım.

Bunun üzerine dayanamıyan Avustralyalı:

— Bahse girerim ki, tek çocuğunuzdur!... dedi.

— Aradım, taradım bulamadım, istediğim gibi bir fıkra... Bizim hayatımızla ilgili Adalet Cimcoz'un bir esprisini anlatayım...

Fikret HAKAN

Dublâj!

Bu yıl İstanbul'da birçok tiyatronun kurulması üzerine film sanatkarı arkadaşlar da toplanıp bir tiyatro kurmaya karar vermişler. Ve ilk hazırlıklara başlamışlar. Bilirsiniz film sanatkarlarının birçoğu düzgün konuşamaz ve sesleri de pek güzel değildir. Fakat dublâj olduğu için bunun

mahzuru yoktur. Filmcilerin tiyatro teşebbüsünü duyan Adalet Cimcoz bu işleri iyi bildiği için gülmüş:

— Tiyatro yapmaları güzel, demiş, güzel ama... Dublajlarını kim yapacak!

KOMİSER OSMAN TUFHAN SELÇUK

KOMİSER OSMAN VE
KANTOCU BENLİ HAY-
GANIŞ KENDİ ARALA-
RINDA EĞLENİRLER-
KEN SOKAK KAPISI
ACI ACI VURULUR...

— 9 —

«— Evet kızım, ismini değiştirmen lâzım.

«Meselâ insan karısını çağırır zaman yanına aşçısı, aşçısını çağırınca karısı gelirse, pek hoş bir şey olmaz.

«Ben, böyle bir şey pek hoş olmaz diye durayım, Müşfika ad değiştirmeye razı olmadı:

«— Ben kırk yıllık islimi değiştiremem, işinleze gelirse, gelmezse beni tutmazsınız...

«Deyip diretti.

«Karım bana, ben karıma baktım. Bakıştık. Bana sanki:

«— Ne dersin? demek istiyordu.

Ben de:

«— Sav gitsin...» mânasına el salladım.

Ben el salladım ya, Müşfika aşçı değil karım-benden yana çıkmadı. Aşçı kadına:

«— Hele sen git mutfağa, işini gör... dedi.

«Kadını alakoydu... Netice de tatlıya bağlandı. Müşfika, karım değil, aşçı kadın, mutfağa gitti ve Müşfika, aşçı kadın değil karım-anlıyorsun ya iş nasıl karışıyor- ismini değiştirdi.

«Müşfikanın, yani karımın ismi şimdiki Fatma... Hayatından ve aşçı Müşfikadan memnun:

«Gece yatmadan önce:

«— Tuttuğumuz kadının adının Müşfika olması bir bakıma iyi dedi.

«Ben bunun iyiliğini, ne yalan söyleyeyim, pek anlamadım.

«— Bunun ne iyiliği var ki?...

«— Bakkal, kasap, manav yine mal gönderirlerken Müşfikalara gidecek diyecek, konu komşu yine bize Müşfikalar diyecek, aşçı kadını da şaşırmıyacak, kendil oturduğu evden Müşfikalar diye konuşulduğu na sevinecek, daha iyi çalışacak, bizim evi kendi evi gibi benimseyecek.

Müşfikanın, aşçı kadının değil karımın, bu kadar feylesof olduğunu o gün anladım, ben de memnun oldum:

«Fatma... dedim.

«Hemen, sanki ismi sahiden Fatmaymış gibi cevap verdi:

«— Efendim...

«Bir iki gün keyfim geldi. Yeni bir iğari almış sandım kendimi, kararı değiştirmişim duyusuna kapılıp sevindim, ama sevincim kursağında kaldı.

«İsim değiştirmekle insan huy değiştiriyor. Huy sahiden canın almıydu. Can çıkmadan huy çıkmaz sözü de çok doğru.

«Müşfika Fatma oldu ama, karım yine o kadın.

«— Evet Mustafa, geldiğin zaman karşında Müşfika yerine Fatma bulacaksın ama aldanma, dediğim gibi karımıne hep o eski kadın, bildiğin Müşfika...

«Bugün sofraya oturduk, iki lokma yedikten sonra sordu:

«— Bu yaz içmelere gidecekmisin?

«— Gideceğim, dedim.

«Evet, gideceğim Mustafa, ama kendim istediğim için değil, Müşfikanın, yani şey, Fatma diyecektim, Fatmanın hatırı için gideceğim. O, sulara gitmekten hoşlanıyor, iyi vakit geçiriyor orda, avunuyor, bunun için gideceğim. Daha yaza iki üç ay var, şimdiden içmeleri sayılıyor.

«İçmelere gitmek bir şey değil, ama Fatmanın bana zorla su içirmesini ne yapacağım.

«Karacığere, mideye, bağırsakç, böbreklere şifadır diye, içimli yakan tuzlu su içmekten anam ağlıyor. Halbuki benim midem sağlam, bağırsaklarım sağlam, karacığirim sağlamdır ve bu reklerimde taş yoktur.

«Ama ne edersin?... Müşfika hanımefendi, pardon yine yanıdım, Fatmanımefendinin içmeler hoşuna gidiyor, otelin balkonunda oturaktan zevk alıyor -sanki bızın bahçede ağaç kütüne kuran girmiş gibi- otelin bahçesindeki ağaçlardan birinin altına oturup roman okumaşa bayılıyor.

«İşte ben de, bunun için, Fatmanımefendi su zevkini sürsün diye, günde beş on bardak tuzlu su içmeye katlanıyorum.

«İstersen katlanma. Hanı hatırlıyor... ya, laf... Haddim var-

sa gitmeyeyim, alımlı bütünü yafıl fitil burnumdan gelirir, yılın altmış beş gününü gayya kuyusuna çevirir.

«Cehenneme çevirir demiyorum, zaten cehenneme çeviriyor. Azırla da beni gayya kuyusuna atar...

«Sakin şikâyet ediyorum sanma Mustafa, artık şikâyet ettiğim yok: Alişim.

«Aşkianlık ikinci tabılatır demiler. Doğru. Beni gören, bu leyleğin atılmış yavrusu gibi, ıssız semtte, sessiz köşkte tek başına yaşamak için yaradılmıştır insan sanır. Bunun aksini sen bile iddia edemersin. Burada beni, karımdan değilse de, bu minzervi hayatıtan memnun bir insan görüyorum.

«Azırlım Mustafa, hiç değil... Karımın ayağı başka... Ben senin, herkeşin gördüğü, gördüğüm insan değilim. Benim de gönlümde yatan bir arslan var, ne yapım ki kükrkemiyor. Ben bu değilim, bu Nebil değilim ben, başka, bambaşka bir insanım.

«Bu dünyada isteğim, emelim, amacım nedir bilir misin? Dünyayı gezmek, dünyayı tanımak, dünyayı görmek...

«Bin vapura, ver elini güney... Bin vapura, ver elini kuzey. Para harcamaya, öteberi almaya gitmiyeceğim için büyük dövize de ihtiyacım yok... Maksat görmek... Avrupa kıtasını dolaşmak, Asyada gezme, Amerika'yı bir baştan bir bir aşmak... Aırık ne enteresan... Hincistan görülmeye değmez mi? Japonyaya gidilmez mi? Doğrusu Avrupayı da pek merak etmiyorum. Meselâ Paris, Bükreş, Viyana falan dendiği zaman gözlerimin önüne o şehirleri aç çok getiriyor, cıkırı hayalimde canlandırıyor. Ama Kuzey? İsveç, Norveç, Danimarka, Kuzey güneş hakkında hiç bir bilgim yok, daha doğrusu görmek yok.

«Bir gün karımı:

«— Seninle Hollandaya gidelim... dedim.

«İsyan etti, âdeti tüyleri ürperdi: «— Allah göstermesin... diye haykırıldı.

«Yolculuk, karıma göre veba gibi bir şey: Allah korusun...

«Hanı bir tâbir vardır Mustafa, İstanbullulara mahalleli çocuğu derler. Yalan değil. Ben bir İstanbul kızı alırsam, bir mahalleli çocuğu. Uçak diyorusun, gözleri yerinden uğruyor:

«— 'Ölümlüm karada olsun...

«Vapur diyorsun:

(Devamı var)

SÜMERBANK

Memleketimizin en büyük sanayi teşekkülü

Sümerbank

Bankacılık hizmetleriyle de emrinizdedir.

İNAP NULUSİ
TANIML

MİLLETLER GÖLÜYOR

Kaza raporu

Bir demiryolu müfettişi istasyon müdürlerinden, önemli önemsiiz bütün kazaları kendisine derhal haber vermelerini istemişti. Bir gün, bir istasyondan şöyle bir mesaj geldi:

«Yolcularдан biri plâtfomdan hareket halindeki trenin önüne düştü; tafsîlât daha sonra gönderilecektir.»

Merakla olayın feci sonucunu beklerken ikinci mesaj geldi:

«Her şey yolunda, yaralanan filân yok. Tren geri manevra yapmakta idi.»

Çocuk soruları!

Eve, işinden yorgun argın dönen baba küçük oğlunun bir sürü saçma suallerle karşılaştı. Bir de bunları cevaplandırmak için hayli yorulan adamcağız bir ara şöyle bir soruya muhatap oldu:

— Baba bütün gün dalrede ne yapıyorsun?

— Hiiiç!

— Peki babacığım işinin bittigini nereden anlıyorsun?

Japon işi!

Japonların meşhur zezeleler dolayısıyla, evlerini ne kadar hafif yaptıkları malumdur. İşte böyle bir evde oturan bir Japon ailesinin babası bir gece alıp bazı sesler duyarak uyardı. Pencereden ne olup bittiğine baktı yanılmamıştı, hırsızlar iş üzerindeydiler. Bagnı uzatıp selendil:

— Hırsız baylar; biz fakir insanlar, evimizde calınacak kıymetli bir şeyim yoktur...

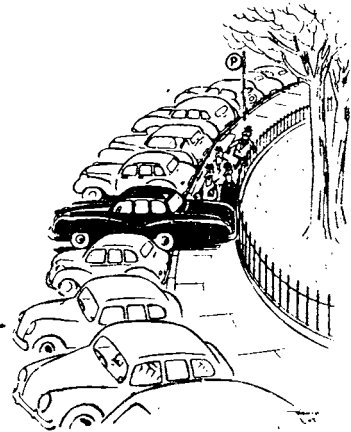
Hırsız cevap verdi:

— Biz kıymetli şey aramıyoruz; sadece evi alıp götürüceğiz!..

Horultu

Büyükbaba, büyük bir gürültüyle horluyarak uyuyor, torunu da çömelmiş onun ce ketinin düğmeleriyle oynuyordu. Annesi ne yaptığını sorunca şöyle cevap verdi:

— Başka bir istasyon arıyorum anneçğim!

— Şu Amerikalılar da ne lüzumsuz işler yaparlar!...

— Biraz sabret canım, şimdi annem sana cevap verecek!

Her telden

★ En büyük uzay problemi, el'an iki kulağımız arasındaki mesafeyi işgal eder.

★ Bazı kimseler, eğer kendilerine ödünç bir kalem verisenz size zengin olmanın planını çizerler ve yolunu gösterirler!

★ Bitişik komşularını tanımazken, insanların ayın öbür yüzünde neler olduğunu merak etmeleri tuhaf değil midir?

★ Her muvaffak olmuş adamın arkasında, sırtına giyecek bir şeysi olmadığından şikâyet eden bir kadın bulunur.

★ Bazı kimseler, sadece gözlüklerini silmedikleri için dünyayı kirli zannederler.

★ Para dostluğu satın alamaz; fakirlikte öyle..

Rekabet meselesi!

Sosyal komitenin bir üyesi, ilgilendiği ailenin çocuğuna soruyordu.

— Amcan iş buldu mu Bili?

— Evet efendim uçurtma kâğıdı satıyor..

— Uçurtma kâğıdı mı? Bu kış gününde uçurtma kâğıdı satılır mı?

— Efendim amcam çok akıllıdır; uçurtma kâğıdını, kışın kendisine rekabet edecek kimse çıkamayacağı için bu mevsimde satıyor.

İyi niyetli koca!

O pazar sabahı karısına bir sürpriz yapmak istedi ve ondan önce uyanıp karısının alı güllü sabahlığını sırtına geçirdi. Tam o sırada kapı çaldı, sütüçü gelmişti; adamcağız kılığını değiştirmeden öylece kapıya seğırtti. Kapıyı açar açmaz da sütüçü boynuna sarılıp kendisini hararetle öptü. Sabahlıklı koca, sütü mutfağı götürürken şöyle düşünyordu:

— Ne tesadüf! Demek bizim sütüğünün karısında da bu sabahlığın aynısı var!..

Yardım!

Kral 9. Frederik tedbîl gezmeyi severdi. Bir gün gine kılık değiştirmiş sokakları dolaşırken küçük bir çocuğun bir kapının ziline yetismek için uğraştığını gördü. Zil çok yukarda idi, çocuksa çok küçüktü. Kral zor durumdaki küçüğün yanına yaklaştı ve:

— Yavrum dedi; dur sana yardım edeyim; görüyorsun ki ben senden daha uzun boyuyum!

Ve böylece zil çaldı. Zilin tatlı cıngırağı uzun uzun inledikten sonra küçük oğlan kralın koluna yapıştı:

— Haydi dedi; şimdi çabuk kaçalım!

Soğuk

Yaşlıca kıracı, pansiyoncu kadına kendisine kiralağı odanın soğukluğundan şikâyet ediyordu:

— Odamı hiç ısıtmıyorsunuz, gündüz çalır ve dolarsın bu çok zor oluyor, çok üşüyorum. Ama en fenası geceleri masamın üzerine bıraktığınız takma dişlerimin takırdamasından uyku uyuyamıyorum.

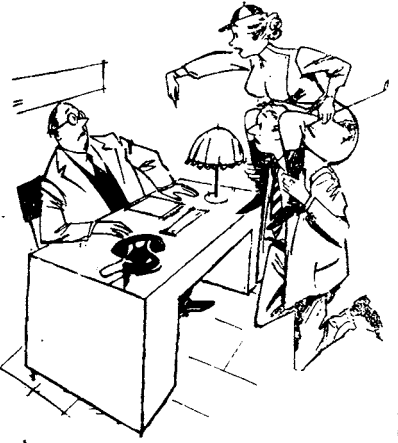
Palto!

Bir adam, lokantanın vestiyerinde bir paltoyu sırtına geçirmeğe çalışan diğer bir adama yaklaştı:

— Affedersiniz dedi; siz Ronald Duncan mısınız?

— Hayır, değilim!

— Yaa.. O halde ben Ronald Duncanım ve sırtınıza geçirdiğiniz de onun paltosudur!.

— Ah doktor, nişanım çıldırdı galiba... Kendini at sanıyor!...

Dünya Karikatürleri

-SİZ DÜN GELECEKTİNİZ...
-EVET...DAHA İYİ BİR YER
ARİYORDUM, BULAMADIM!

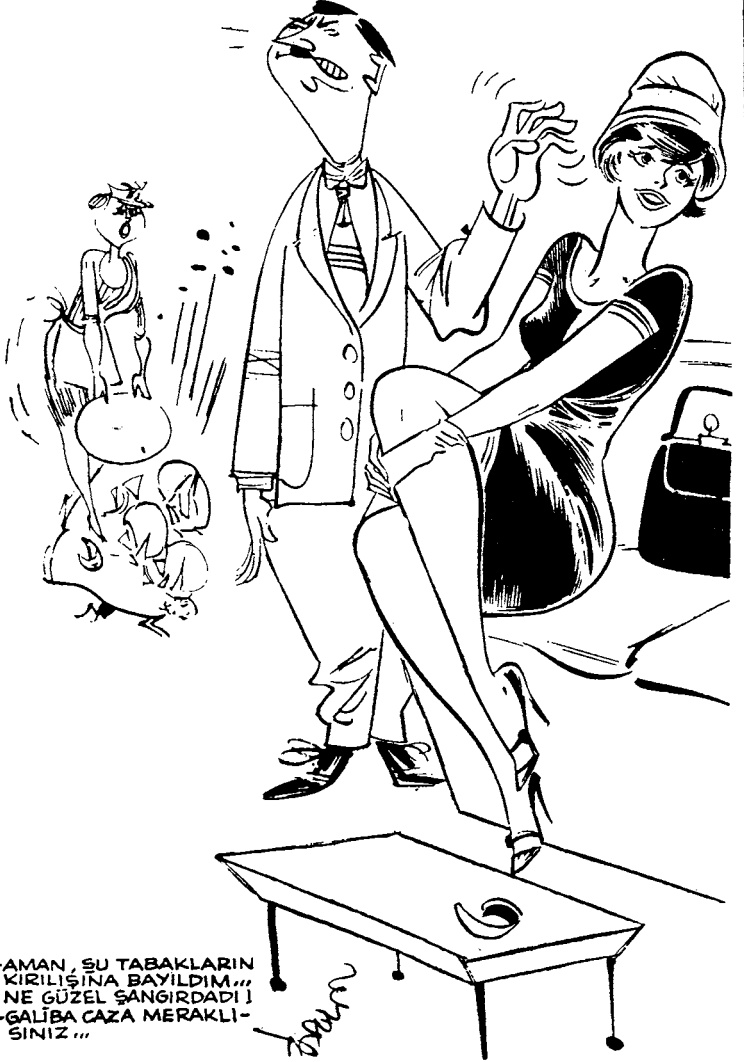
-GÖRÜYOR MUSUN HOSTESİN YAPTIĞINI?...
-EVET... MÜŞTERİLERİ MEMNUN ET DEMİŞTİM!

-KÜÇÜKKEN BABAM BANA BEBEK
HEDİYE EDERDİ...
-İSTEDİĞİN BEBEK OLSUN, ŞİMDİ
DE BEN HEDİYE EDERİM...

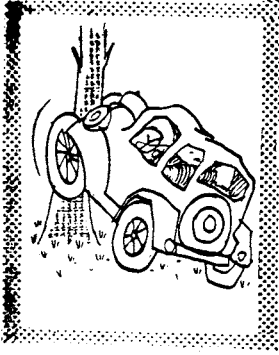
YAZISIZ

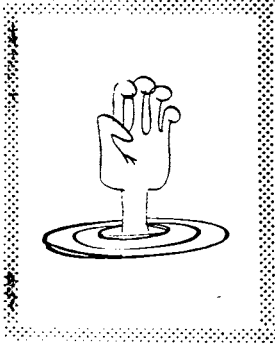
-AMAN, ŞU TABAKLARIN
KIRILIŞINA BAYILDIM...
NE GÜZEL SANGIRDADI!
-GALİBA CAZA MERAKLI-
SINIZ...

Yangına

Kazaya

Ölüme

Karşı İlk Yardım

Anadolu Sigorta

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Klotfarer Cad. No. 8-10;
Belediye - İstanbul

TELEFON: 22 18 11

GÜN DOĞMADAN

Yusuf Ziya Ortaç

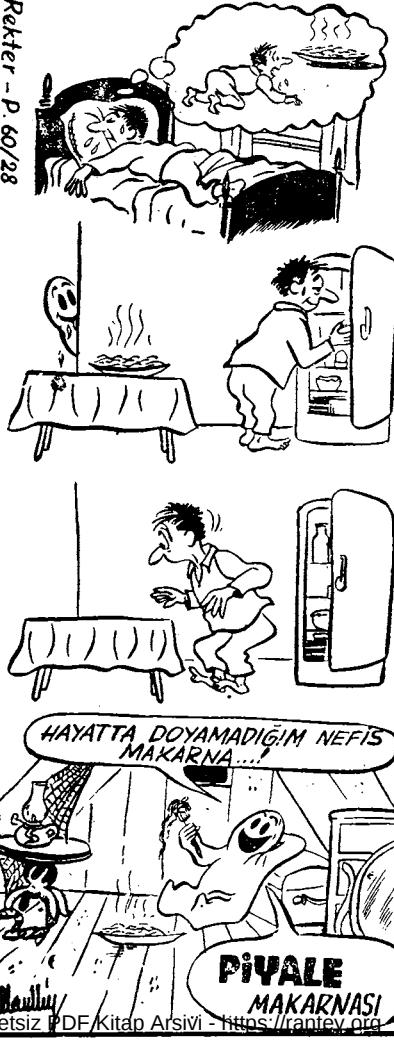
En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak ve kuşe kâğıt

üstüne 5 renkli gömlek ... Fiyatı 5 liradır.

Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı,
Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Bütün kitapçılarda bulunur.

Rekter - P. 60/28

PİYALE

adı

ağız tadı

Akba

YAZI İŞLERİ
MÜDÜRÜ

